

Allarga la mà
i ENREDAT

Guia Didàctica per a Joves

Campanya Institucional 2020-2021

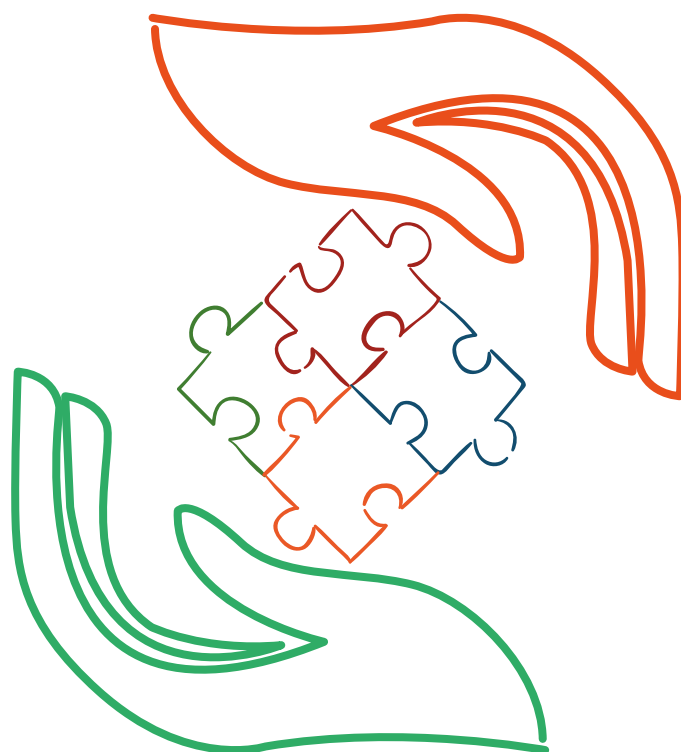
 Càritas

Presentació

La situació que ens toca viure ha qüestionat moltes certeses i ha sacsejat el món. Ens ha unit en la vulnerabilitat, en el dolor de la pèrdua, en la malaltia i en la por... Però també en la solidaritat, en la generositat, en la valoració i l'agraïment envers els altres. I Càritas és testimoni excepcional d'aquest moviment.

Hem vist el món des del balcó. Hem canviat el món des de la finestra, fent despertar esperances, regalant somriures i oferint-nos per cuidar-nos... Quan menys podíem tocar-nos, més hem estès les nostres mans, unes mans que han sabut acaronar sense fregar, cuidar sense tocar, estimar sense abraçar.

Acostumem a donar per fet que tot el que rebem i tenim ens ho mereixem, sigui pels diners que tenim, per la feina o, simplement, perquè creiem que hi tenim dret. Aquesta crisi ens ha ofert l'oportunitat de canviar aquesta percepció. Ens ha fet ser conscients que tot allò de què gaudim i que millora la nostra qualitat de vida és gràcies al fet que som persones interconnectades i interdependents en una relació en què cadascú aporta al conjunt de la societat un valor en si mateix. El treball de tots, cadascú des del nostre lloc com a veí, com a personal sanitari, com a repartidor, com a forner... ens uneix en un teixit de recursos que millora la vida de tothom. Cada gest, cada mà estesa, és un pas que fa comunitat.

El que hem après

Després de la COVID-19, seguim sent aquesta mateixa raça humana creada i estimada per Déu que disposa de la llibertat per administrar, vetllar, defensar, construir, crear, promoure, sentir compassió... Però hem assaborit la fragilitat, la incertesa. Hem notat que el terra que trepitgem no és tan ferm com sembla, que un petit virus fa que tot trontolli i caiguem tots, sense excepció. Això, que pot semblar tràgic, és un missatge d'esperança i vitalitat: la nostra vida és fràgil, només en tenim una, i es pot trencar amb la primera tempesta. Aprofitem-la, visquem amb plenitud, generositat i agraïment, perquè no sabem fins quan podrem fer-ho. No som eterns ni tampoc som el melic del món.

Tenim l'oportunitat de gestar una comunitat nova, de persones capaces de sortir a l'encontre i assolir una convivència més harmònica i menys crispada, en què junts puguem sembrar comprensió i acollida per asserenar i pacificar el dolor social i personal.

D'altra banda, l'obligada distància social ha posat a prova la nostra capacitat d'acompanyar i la manera com ens acompanyem els uns als altres. Des del moment que naixem, necessitem la calidesa de l'abraçada, sentir-nos acollits, protegits, cuidats... Aquesta necessitat primària i vital no desapareix en cap moment de la nostra vida, ni tan sols quan estem a punt de morir. Potser és en aquest moment sagrat quan necessitem més els altres i aquesta capacitat de cuidar, acompanyar i estimar.

En la fragilitat de la vida també es manifesta el Regne de Déu. Jesús ens acompanya i, si cal, ens porta en braços. És una invitació a fer el mateix, a fer-nos solidaris i carregar la creu de l'altre en el camí.

Hem viscut una situació d'interdependència amb dues cares: la del virus, negativa, que es contagia i es propaga, causa mort, dolor, tristesa, solitud, pobresa..., i la de la solidaritat, positiva, que es contagia i es propaga, ens uneix a tots contra l'enemic comú, esborra de l'agenda i dels telenotícies altres problemes totalment secundaris. Descubrim les persones que tenim a prop, el veí que té nom i cara; es produeix un moviment de solidaritat, generositat i compassió de proximitat. Hem descobert la capacitat que tots tenim d'ajudar amb gestos simples i petits.

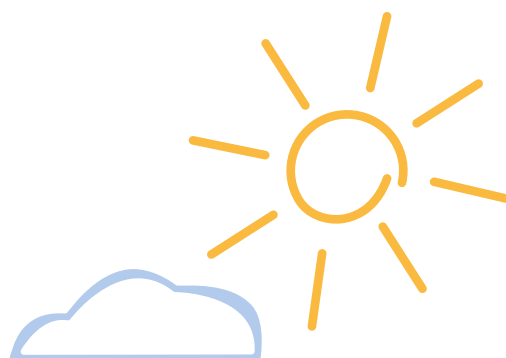
També hem prioritzat el que és comú i hem sigut capaços de renunciar a interessos individuals per un interès col·lectiu més gran. I això ens posa a disposició de cultivar el que és comunitari.

D'aquesta crisi no en podem sortir individualment, cadascú pel seu compte. Davant d'una vulnerabilitat compartida, hem d'anar de la mà, amb paciència i la mirada posada en els més fràgils. La força i el poder de cadascú, sumats als de tothom, ens ajudaran a sortir d'aquesta situació i a construir una societat, un país i un món més humans i justos.

És temps d'activar la caritat, de prendre partit pels que estan vivint situacions de fragilitat i dolor. També de tenir cura: de nosaltres, dels altres i de la creació. És el moment de ser testimonis de la fe, promotors de fraternitat i forjadors d'esperança.

Aquesta situació ha sigut crítica, però també ha creat un espai d'oportunitat. Les comunitats cristianes surten d'aquesta crisi més acollidores, més escoltadores, més celebrants i més generoses... Més vives i disposades a guarir i a entregar vida.

Abracem i integrem aquesta nova vida, fem-ne Vida Nova. Amb els seus clarobscurs. Jesús és al nostre costat. La comunitat ens acompanya.

Partint d'això, la Campanya Institucional d'aquest any es planteja els objectius següents:

- Potenciar la construcció del bé comú a partir de la cura, l'escolta, la cooperació i la solidaritat, a les nostres comunitats, parròquies, barris...
- Promoure i mostrar una comunitat eclesial que concilia, dialoga, proposa, acull i tolera. Una Església que és instrument de la pau de Déu, que sembla esperança, acompanya i empodera els més vulnerables.
- Convidar al treball responsable i generós, individual i comunitari, per assolir una societat més humana i justa que respecti i cuidi la creació i aculli i abraça a tothom.

Què trobaràs en aquesta guia?

Aquestes pàgines pretenen potenciar la reflexió i el compromís, personal i comunitari, dels grups de joves amb els objectius i les línies d'acció de la Campanya Institucional de Càritas. Per fer-ho, presentem una sèrie de dinàmiques, propostes d'acció i materials per a moments de pregària i introspecció, tant individual com en grup.

En cada dinàmica trobaràs una breu descripció, els seus objectius, els materials necessaris per portar-la a terme, una proposta d'acció i de compromís i un moment de reflexió i pregària.

Activitat 1

Les meves mans, eines de les Teves mans

Objectius

- Treballar la interconnexió i la interdependència, el valor del treball en equip a partir de l'aportació individual al grup.
- Potenciar la responsabilitat individual i col·lectiva de crear entorns més justos, solidaris i d'acollida.
- Prendre consciència de la nostra funció com a instruments a les mans de Déu.

Materials

Material de papereria: fulls, bolígrafs...

Vídeo «Un món de contrastos»

https://www.youtube.com/watch?time_continue=61&v=ebGNZiaQU3s&feature=emb_logo

Cançó/prema «La muralla» (Nicolás Guillén)

<https://www.youtube.com/watch?v=qyGFRLcN-uE>

La muralla

(Nicolás Guillén)

Per fer aquesta muralla,
 porteu-me totes les mans;
 els negres, les seves mans negres,
 els blancs, les seves mans blanques.

Una muralla que vagi
 des de la platja fins a la muntanya,
 des de la muntanya fins a la platja,
 allà sobre l'horitzó.

—Toc, toc!
 —Qui hi ha?
 —Una rosa i un clavell...
 —Obre la muralla!
 —Toc, toc!
 —Qui hi ha?
 —El sabre del coronel...
 —Tanca la muralla!
 —Toc, toc!
 —Qui hi ha?
 —El colom i el llorer...
 —Obre la muralla!
 —Toc, toc!
 —Qui hi ha?
 —El cuc i el centpeus...
 —Tanca la muralla!

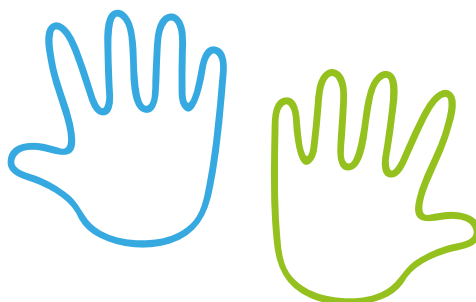
Al cor de l'amic:
 obre la muralla;
 al verí i al punyal:
 tanca la muralla;
 a la murta i la menta:
 obre la muralla;
 a la dent de la serp:
 tanca la muralla;
 al rossinyol a la flor:
 obre la muralla...

Alcem una muralla
 unint tots les mans;
 els negres, les seves mans negres,
 els blancs, les seves mans blanques.

Una muralla que vagi
 des de la platja fins a la muntanya,
 des de la muntanya fins a la platja,
 allà sobre l'horitzó.

Què farem?

Posarem en valor les mans per construir i imaginar com podem fer del nostre món, del nostre grup, un lloc més just, del qual ningú se senti exclòs i on es pugui viure en pau i harmonia. Us convidem a jugar per la inclusió i la cura dels que hi ha a l'altra banda del mur de la nostra societat, sabent que no estem sols en aquest propòsit, que les nostres mans són un instrument d'altres mans més poderoses i càlides, i que juntes obriran les bretxes per deixar passar tot el que construeix, neteja, guareix, pacífica... i per expulsar el que destrueix, embruta, malmet, enfronta...

Dit i fet

Les mans sempre són presents a la nostra vida, no només físicament. La nostra llengua té un gran nombre d'expressions que s'hi refereixen per definir accions, estats d'ànim... Convideu els participants a pensar un moment en això i a fer una llista d'expressions que incloguin les mans. Us en deixem alguns exemples:

Estendre les mans; fer jocs de mans; donar un cop de mà; arribar a les mans; fer manetes; donar la mà; posar-se en mans de; estar mà sobre mà; tenir una cosa a mà; tenir bona mà; ser la mà; tenir mà de ferro; fer mans i mànigues; posar la mà al foc; tirar la pedra i amagar la mà; fer una mà de pintura; tenir-ne les mans plenes; marxar amb les mans buides; tenir mà esquerra...

Dediqueu un temps a **comentar-ne** els significats. Així apreciarem el valor real i simbòlic de les mans a les nostres vides.

A continuació, veurem el vídeo «Un món de contrastos», en què es presenta una sèrie de fotocomposicions molt provocadores que enfronten dos mons diferents però molt propers. Gestos aparentment similars però oposats que inevitablement ens remouen. Realitats interdependents separades per una paret fina que protegeix el nostre món. La banda del mur on ens trobem és clara. I on ens porta, això?

Encetarem un **debat** sobre les imatges: com s'han sentit en veure-les?; quines els han impactat més i per què?; quines emocions els desperten?; s'hi senten interpel·lats?; creuen que cal trencar aquesta línia de separació perquè un món s'uneixi amb l'altre?; què passaria, aleshores?; què podem fer perquè això sigui així?; és a les nostres mans com a humanitat o necessitem ajuda?, etc.

Després, proposarem escoltar la cançó «La muralla», o bé llegirem el poema i posarem en comú el que ens transmeti.

De vegades ens tanquem al nostre món, al nostre grup, on ens sentim més còmodes, a gust, segurs... i ens costa obrir les portes perquè hi entrin altres persones, perquè ens fa por que, llavors, aquesta comoditat i aquesta seguretat desapareguin. Si joestic bé, per què m'he d'arriscar a espatllar-ho deixant entrar altra gent?

Però obrir la muralla no ha de significar necessàriament això. Tot depèn de qui hi hagi dins i del que decidim deixar-hi entrar.

Per grups, farem una llista del que hi deixariem entrar i una altra del que no, seguint la fórmula següent: «Jo obro la muralla a.../Jo tanco la muralla a...». Seguidament, ens reunirem tots de nou, posarem en comú les llistes i les unificarem.

Deixarem un moment d'intercanvi que aprofitarem per prendre consciència que en aquesta tasca d'obrir la muralla i cuidar el món no estem sols. Som una gran comunitat de mans a les mans de Déu, que és qui dirigeix el nostre treball per aquesta societat més inclusiva i solidària.

Com a conclusió, podem oferir les nostres llistes en el moment de pregària i acció de gràcies final..

Per reflexionar i donar gràcies

Mans que feliciten, que acullen, que regalen, que cuiden, que estimen, que abriguen, que uneixen... Mans per construir, per protegir, per transformar, per treballar, per ajudar, per rebre i donar, per servir... Mans aspres, fortes, marcades per cicatrius, grans, càlides i suaus com ales d'àngel...

Mans plenes d'amor, de vida i d'exemple, mans a les quals ens podem abandonar amb confiança infinita. Mans de Pare i de Mare. El lloc on podem agafar forces, on podem tornar sempre.

Preguem junts perquè puguem ser instruments de pau, d'acollida i solidaritat a les mans de Déu.

Pare, em poso a les teves mans (Kairoi)

Pare, em poso a les teves mans
(Kairoi)

<https://www.youtube.com/watch?v=WK-lLiK9lXQ>

Pare, Pare, Pare,
em poso a les teves mans.

Fes de mi el que vulguis,
sigui el que sigui,
et dono les gràcies,
ho accepto tot,
perquè la teva voluntat
es compleixi en mi
i en totes les criatures.

No desitjo res més, Pare,
no desitjo res més.

Jo t'ofereixo la meva ànima
i te la dono amb tot l'amor que puc reunir.

Perquè desitjo donar-me,
posar-me a les teves mans,
sense mesura,
amb confiança infinita,
perquè Tu ets el meu Pare.

Poso la meva vida a les teves mans (Luis Guitarra)

<https://www.youtube.com/watch?v=2P-XxlfAoGk>

(Luis Guitarra)

Poso la meva vida a les teves mans,
Pare meu, m'abandono a tu.
Fes de mi el que vulguis,
estic disposat a acceptar-ho tot.

Amb confiança infinita
perquè Tu, Tu ets el meu pare.

Senyor,
com tu vulguis, és el que m'ha de passar,
i com tu vulguis, així vull caminar,
ajuda'm només a comprendre la teva voluntat.

Senyor,
quan tu vulguis, llavors és el moment,
i quan tu vulguis, estic preparat,
avui i en tota l'eternitat.

Senyor,
el que tu vulguis, això ho accepto,
i el que tu vulguis, és per a mi un guany,
n'hi ha prou que jo sigui teu.

Senyor,
perquè tu ho vols, per això és bo,
i perquè tu ho vols, per això tinc valor,
el meu cor descansa a les teves mans.

Poso la meva vida a les teves mans

El que tu vulguis
(Beato Rupert Meyer)

Activitat 2

El regal de donar-se

Objectius

- Reforçar els llaços solidaris que han sorgit durant la pandèmia de la COVID-19.
- Mostrar la connexió i la interdependència que ens uneix: fer coses per a la resta no només beneficia els altres, sinó també a qui les fa.
- Promoure una comunitat generosa, que cuida i atén les necessitats dels seus membres i dels més desfavorits.

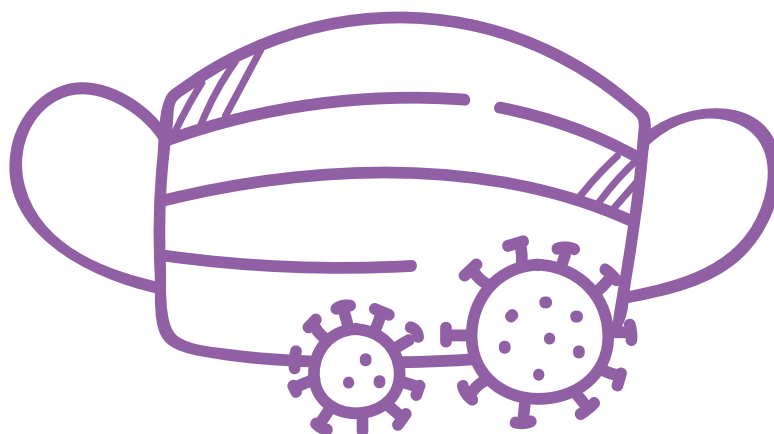
Materials

Curtmetratge «Vecinos»

<https://www.youtube.com/watch?v=DzMqy5KPVIk>

Què farem?

Tots, en major o menor mesura, hem viscut experiències intenses i difícils durant la pandèmia de la COVID-19. Por, solitud no desitjada, pèrdues, tensions en la convivència... Però també ha sigut una oportunitat per adonar-nos que no només ens uneix la fragilitat –tots estem exposats als designis d'un petit virus–, sinó també l'interès per l'altre, la cura i l'entrega generosa. Ens hem protegit amb guants, mascaretes... i a la vegada ens hem ofert per atendre les necessitats dels que ens envolten. I això, en molts casos, s'ha manifestat quan hem posat cara i veu al veí, al del costat.

La pandèmia ens ha mostrat dues cares de la vida: fragilitat i generositat, incertesa i interdependència.

Partint de les nostres experiències en el confinament, analitzarem el que ens uneix i ens fa més humans, destacarem el que hem après en aquest temps incert, buscarem maneres de continuar pel camí de la solidaritat que va començar fa uns mesos de manera individual, amb els més propers, i d'ampliar-ne l'abast des de la comunitat fins a la societat i el món.

Dit i fet

No podem saber la situació que hi haurà quan treballem aquests materials —una prova més que no som el centre del món i no ho podem controlar tot—, però tenim la certesa que tots haurem passat per una experiència de confinament per la COVID-19. Partirem d'aquí.

En grups reduïts o tots junts, comentarem com ho hem viscut. Aquestes preguntes ens poden ajudar a orientar la conversa:

- Com definiries amb una o dues paraules la teva experiència de confinament?
- Què has trobat més a faltar durant aquest temps?
- Què t'ha costat més?
- Has notat que t'afectés en les relacions amb la família, els amics i la gent en general? De quina manera?
- Has après alguna cosa d'aquesta experiència? Què?
- Com afrontaries una nova situació igual?

Després de debatre, convidem el grup a veure el vídeo «Vecinooo» i el comparem amb el que hem comentat. No es tracta de veure si hem fet el mateix, sinó d'analitzar el que ens transmet el vídeo i comprovar si nosaltres podem extreure conclusions semblants de la nostra experiència de confinament.

Recomanem que els monitors mirin primer el vídeo per extreure'n els valors i els aprenentatges que mostra i poder-los adaptar a la realitat del grup. Alguns d'aquests valors són els següents: l'escolta, l'humor com a eina per afrontar els moments difícils, la comunicació que desbloqueja, la paciència, la cura dels altres, el valor dels petits gestos, la força de la unió d'esforços, el fet de donar-se als altres com a regal per a nosaltres, l'efecte contagi de la solidaritat i la cura, el valor d'unir-se davant les dificultats, les ganes de viure enfront l'adversitat, la cura del qui és a prop nostre i la manera com això ens porta a cuidar els altres, l'obertura al patiment de l'altre i com ens ajuda a guarir el nostre, fer xarxa amb els més propers per ajudar-nos mútuament, el valor de sortir al balcó...

Acabem amb la referència al balcó i la seva simbologia: obrir el balcó, la terrassa, la finestra, ens obre a la realitat. Ha fet que, tot i estar tancats a casa, hàgim seguit connectats amb la vida, amb els altres. Fins i tot ens ha mostrat i descobert realitats que no coneixíem. I això és un valor molt poderós que no podem oblidar.

Després de veure aquest vídeo i comentar-lo, tornem a les últimes preguntes que ens fèiem fa un moment i n'afegim una de més provocadora:

- Has après alguna cosa d'aquesta experiència?
- Com afrontaries una nova situació igual?
- Què podem fer per mantenir viu l'esperit solidari que ha despertat aquesta situació global?

Convida el grup a fer propostes de compromisos concrets arran del que han après durant aquest temps. Els pots ajudar posant-los exemples com: mantenir el contacte amb els veïns, seguir visitant i cuidant les persones grans i aquells que tenen dificultats o riscos per sortir al carrer, visitar més sovint els avis, mantenir com a costum/ proposar els àpats familiars sense televisió, estendre la xarxa de suport a persones del barri, de la parròquia...

Per reflexionar i donar gràcies

Obrim els balcons i les finestres. Per ventilar, per no perdre perspectiva ni contacte amb la vida, per no deixar de veure, de compartir el que sentim i el que ens passa pel cap... No fem córrer les cortines. És una manera de fer comunitat, de deixar entrar l'altre, de sortir a l'encontre. Deixem-les obertes sense por, amb la seguretat que ens obrim als altres i a Déu i deixem que ens toquin; a la vida i a la realitat, perquè entrin amb el seu dolor i la seva alegria, amb les seves llums i les seves ombres... Però, sobretot, per sortir a buscar l'altre i fer-nos propers.

Obre la porta

(pastoralsj.org)

Senyor:

Tu arribes al nostre món
i ens convides a obrir la porta
del nostre cor
a tots els homes.

Tu ja ens vas dir
que ets Tu, qui ve
quan algú truca
a la nostra porta.

La teva paraula és aquesta:

«Soc a la porta i truco.
Si algú sent la meua veu
i obre a porta,
jo entraré i soparé amb ell
i ell, amb mi».

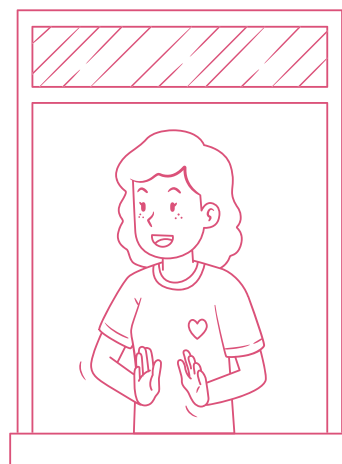
Senyor:

que sapiguem escoltar la teua veu,
aquesta veu que ens arriba
a través dels nostres germans.
Que obrim la porta
per acollir-te a Tu,
i en Tu, tots els homes.

El proïsme

(Carlo Maria Martini)

El proïsme no és quelcom que ja existeixi.
 Proïsme és el que algú esdevé.
 Proïsme no és el que ja té amb mi
 relacions de sang, de raça,
 de negocis, d'afinitat...
 Proïsme soc jo quan, davant d'un ésser humà,
 fins i tot l'estranger o l'enemic,
 decideixo fer un pas que m'hi apropï,
 que m'acosti a ell.

Activitat 3

Gràcies a la vida

Objectius

- Prendre consciència que el sentit de la vida és viure-la amb agraïment i compromís.
- Reconèixer els qui posen la seva vida al servei dels altres.
- Donar gràcies per la nostra vida als qui la comparteixen amb nosaltres i a qui ens la va donar.

Materials

Material per escriure.

Vídeo «Gràcies a la vida»

https://www.youtube.com/watch?time_continue=1&v=_7-vTDV_aSA&feature=emb_logo

Gràcies a la vida

(Violeta Parra) Adaptació al català de «Gracias a la vida» de Violeta Parra realitzada per Marc Parrot. El disc de la Marató

Gràcies a la vida,
que tot m'ho regala.
M'ha donat la vista
per poder mirar-te.
Veure llums i ombres,
colors que m'envolten
i totes les llums de la nit estrellada,
i entre un mar de gent, la gent estimada.

Gràcies a la vida
que tot m'ho regala.
M'ha donat l'oïda,
que amb la seva amplada
grava nit i dia
els ocells que canten,
udols i turbines, tempestes i aire,
i paraules tendres que l'amor escampa.

Gràcies a la vida,
que tot m'ho regala.
M'ha donat el so i l'abecedari,
i amb ell les paraules
que penso i declaro.
Mare, amics, germans
i la llum que ara em marca.
El camí d'amor
que persegueixo encara.

Gràcies a la vida,
que tot m'ho regala.
M'ha donat les passes
per als meus peus que marxen,
que trepitgen platja, deserts i muntanyes,
prats, ciutats i boscos,
bassals i esplanades,
casa teva, el teu carrer i la teva cambra.

Gràcies a la vida,
que tot m'ho regala.
M'ha donat el riure
i el plor que el cor trenca.
Així jo separo l'amor de la pena,
els dos materials on el meu cant arrela,
i un cant que és el vostre
però que tant s'hi assembla.
Aquest cant de tots
que és el que canto sempre.

Què farem?

Si vivim amb dignitat i amb les necessitats satisfetes, és gràcies a la feina de molta gent per fer-nos la vida més fàcil. La nostra comoditat, la nostra subsistència, depèn de persones que fins ara eren anònimes. És el moment d'agrair-los la cura, la protecció i l'entrega, i de repassar la nostra vida i preguntar-nos com volem que sigui d'aquí a un temps. On volem ser.

Dit i fet

El treball dignifica des del moment en què es viu com a servei a l'altra persona, com a festa i entrega. Qualsevol treball viscut des d'aquest punt de vista és digne i mereix que l'aplaudim. Molts de nosaltres, durant aquest temps, hem pogut prendre consciència que hi ha persones que ens fan la vida més fàcil. Hem tingut l'oportunitat de valorar la feina de molta gent anònima, d'adonar-nos que, si vivim com vivim, és gràcies a l'esforç, el treball i el sacrifici de moltes persones a qui, tot i que abans no portaven mascareta, no havíem posat ni cara ni nom: una veïna infermera; el pare d'un amic, missatger; la mare d'una amiga, farmacèutica; l'àvia d'una companya, fornera; el germà d'un col·lega, reposador o caixer...

Dediquem una estona a pensar-hi i a posar-los cara i nom.

És el moment de donar gràcies per tot, per la vida que tenim, pels qui ens la fan més fàcil i els qui la comparteixen amb nosaltres a casa, a la parròquia, a l'institut, al barri, al poble... És el moment de recordar totes aquestes persones. També les que ja no hi són i amb les qui hem après, rigut, plorat i gaudit de la vida. Per desgràcia, aquests últims mesos la majoria hem sentit la pèrdua d'algú més o menys proper. Us proposem que ara afegim tots els seus noms a la llista que acabem de fer.

Després, podem escoltar aquesta cançó, que ens ensenya a donar gràcies per la vida i el que ens ha donat, i per la gent que estimem i amb qui la compartim. I, així com hem fet una llista de persones a qui donar les gràcies, fem-ne una altra de les raons per les quals podem donar-les.

Tanmateix, l'agraïment es queda coix si no va acompanyat de compromís. No n'hi ha prou a donar les gràcies pel que se'ns ha donat, sinó que cal saber-lo emprar. Cal posar-se al servei dels altres igual que aquestes persones s'han posat al nostre servei. Nosaltres també podem aportar la nostra feina, posar-nos al servei d'altres persones des de la nostra tasca diària. Si ens anomenem seguidors de Jesús de Natzaret, estem cridats a fer-ho. Cadascú, des del nostre lloc i temps. Ara i en el futur.

Com podem servir els altres? Revisem la nostra vida des d'aquesta perspectiva: el nostre passat, el nostre present i com volem que sigui el nostre futur perquè pugui servir el benefici i el desenvolupament de tothom, siguem on siguem.

Llegiu aquesta breu història popular:

Fa uns quants segles, a prop d'una ciutat emergent i poblada, hi havia una pedrera on treballaven molts dels habitants. Treien les pedres que servirien per aixecar els edificis més emblemàtics de la ciutat. Durant l'estiu, sota el sol impenitent del migdia, van coincidir, picant pedra, tres germans.

El més gran, després de treballar tota una setmana, es queixava als altres així:

—Això és insofrible, horrible. Picant aquesta pedra amb aquest sol que ens crema, morts de set... I tot just acabem de començar! Quina feina, picar amb el martell sense parar. El capatàs, aquest sí que té sort! Un parell de voltes, quatre crits i apa!, a descansar a l'ombra al costat del vi...

El segon germà, que picava al seu costat, li va contestar:

—És dur, sí, però què hi farem, és el que ens ordenen. A més, pensa en la família. Piquem pedra per poder-los portar pa a casa. És el que ens toca. Hem d'aguantar.

Mentre discutien, el més petit seguia treballant, picant la pedra a bon ritme, xiulant i amb un somriure. Els seus germans es van girar cap a ell i li van preguntar, buscant la seva complicitat:

—I tu, germà, no trobes injust i dur aquest patiment de picar pedra al sol per poder menjar mentre altres viuen frescos i a l'ombra?

El petit va parar un moment de treballar, es va eixugar la suor del front amb la màniga i, ple d'orgull i sense perdre el somriure, els va dir:

—Ai, germans! És que jo no estic picant pedra.

—Ah, no? —va dir el més gran—. El sol li ha desfet el cervell...

—Llavors, què estàs fent? —va preguntar el mitjà.

—Jo, germans, estic construint una catedral.

On et veus, en el futur? En la queixa? En la resignació? En l'alegria de ser part d'un pla molt més gran que els teus propis objectius individuals? Com vols servir la societat, la comunitat, els altres? No es tracta que ara canviïs de vocació, sinó que la revisis des d'aquesta nova dimensió de servei.

Dediqueu un temps a emplenar el quadre següent, que després convidarem a oferir, junt amb les altres reflexions, en el moment de pregària.

En el passat, què he fet/donat per als altres.	En el present, què faig/dono per als altres.	En el futur, com vull ajudar/servir els altres.

Per reflexionar i donar gràcies

Donar gràcies a LA VIDA és donar gràcies a qui ens la dona, a qui ens acompanya sempre i ens fa ser conscients que viure és donar-se, que una vida amb sentit és la vida en què ens impliquem, obrim les portes i acceptem el risc que suposa estimar l'altre, escoltar i acompanyar el qui pateix. Tenim l'exemple de Jesús, que es va entregar per tots nosaltres, i el suport de la comunitat, de la nostra església domèstica, la nostra parròquia, el nostre grup...

Gràcies a la vida

(Javier Fonseca)

Gràcies a la vida i a qui ens l'ha donat,
la del qui acompanya i el qui ja no hi és.
Gràcies a la vida al nostre voltant
viva i la que encara ha d'arribar.

Gràcies a la vida gran i la petita,
totes, en la Seva gràcia, plenes de sentit.
Gràcies a la vida de qui viu i somia,
de qui posa en joc el seu cos i esperit.

Gràcies a la vida d'aquell que l'ofereix
en el dia a dia del treball digne.
Gràcies a la vida que ens estremeix,
exemple d'entrega al do més diví.

Parla la Vida,
no en paraules ni versos,
no en poemes ni cants,
no en xiuxiuejos
ni en crits.

Parla, primer,
en abraçar el ferit
i donar aigua a l'assedegat,
en partir-te una mica l'esquena
per carregar els abatuts
(qui, sinó, els arrossegarà?).

Parla la Vida,
en el perdó sincer,
en el respecte,
en un amor de germà,
d'amic,
d'amant etern
a la taula parada
per saciar l'afamat.

Si la Vida calla,
el poema, el crit, el cant...
... és verb buit.

Però si canten les obres,
si recita el gest,
si crida la vida,
això és evangeli.

Parla la vida

(José María Rodríguez Olaizola, sj)

